

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obo/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 7096899990
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7096899990.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jany Veselej Zemaníkovej a JUDr. Aleny Priečelovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: Ing. D. N., nar. XX. N. XXXX, bytom W., zastúpenej advokátom Mgr. Marošom Ježíkom, so sídlom Okružná 871/65, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 307 962,43 eur s príslušenstvom, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 14Cb/2116/1996, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2019, č. k. 14Cb/2116/1996-548, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2019, č. k. 14Cb/2116/1996-548 potvrdzuje.
- II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 18. septembra 2019, č. k. 14Cb/2116/1996-548 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 307.962,43 eur a úrok z omeškania vo výške 116 254,04 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou z 10. októbra 1996 domáhal, aby súd uložil pôvodnému žalovanému 1/ Ing. J. N. - ADEK a žalovanej (pôvodne označenej ako žalovaná 2/) povinnosť zaplatiť mu sumu 9 473 740,- Sk s úrokom vo výške 25,72 % ročne od 1. októbra 1996 do zaplatenia. Žalovaná pohľadávka vznikla nezaplatením úveru, ktorý bol poskytnutý pôvodnému žalovanému 1/ na základe štyroch úverových zmlúv.

2.1. Krajský súd poukázal na to, že podaním z 10. februára 1998 navrhol žalobca zmenu žaloby, ktorou žiadal, aby súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť úrok vo výške 25,75 % ročne zo sumy 1 705 531,83 Sk od 1. januára 1998 do 13. januára 1998, sumu 1 135 051,83 Sk s úrokom 25,75 % ročne od 14. januára 1998 do zaplatenia a sumu 8 142 624,24 Sk s úrokom 25,75 % ročne od 1. januára 1998 do

zaplatenia. Zmenu žaloby odôvodnil žalobca tým, že došlo k predaju založených nehnuteľnosti a z výťažku predaja bol vyrovnaný dlh z prvého, najstaršieho úveru, čím sa znížil celkový dlh. Zostávajúca časť výťažku z predaja sa použila na zníženie dlhu z druhej úverovej zmluvy, kde sa dlh znížil na 1 135 051,83 Sk. To spôsobilo zníženie celkového dlhu na 9 277 67,07 Sk. V tejto sume nie je úročenie od 1. januára 1998 do 13. januára 1998 zo sumy dlhovanej čiastky z druhej úverovej zmluvy 1 705 531,83 Sk. Suma 9 277 676,07 Sk obsahuje súčet dlhovaných čiastok z tretieho úveru (5 349 071,14 Sk), štvrtého úveru (2 793 553,10 Sk) k 31. decembru 1997 a druhého úveru (1 135 051,83 Sk) bez rokov od 1. januára 1998 do 13. januára 1998, nezapočítané úroky žalobca v zmenenom petite žaluje osobitne. Zmenu žaloby pripustil súd prvej inštancie uznesením zo 14. januára 2004, č. k. 14Cb/2116/1996-213.

2.1. Uznesením z 26. novembra 2003, č. k. 14Cb/2116/1996-210 krajský súd zastavil konanie voči pôvodnému žalovanému 1/ pre späťvzatie žaloby žalobcom voči pôvodnému žalovanému 1/ z dôvodu vyhlásenia konkurzu na jeho majetok.

2.2. Podaním z 19. júla 2016 žalobca vzal žalobu čiastočne späť, a to v časti úrokov z omeškania tak, že v konaní ďalej sa domáha zaplatenia istiny v celom rozsahu a úroku z omeškania iba do výšky 116 254,04 eur, v nadväznosti na inkasovanie výťažku z predaja nehnuteľnosti. Uznesením z 15. januára 2018, č. k. 14Cb/2116/1996-535 krajský súd konanie v časti istiny 82 633,91 eur a úrokov z omeškania nad sumu 116 254,04 eur zastavil.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že:

- Dňa 12. novembra 1993 bola uzatvorená úverová zmluva (prvá úverová zmluva - pozn. odvolacieho súdu) medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/, na základe ktorej bol pôvodnému žalovanému 1/ poskytnutý úver vo výške 3 500 000,- Sk, s úrokovou sadzbou 18,875 % ročne, ktorý mal byť splácaný mesačnými splátkami po 147.256,- Sk k 20. dňu každého mesiaca. K zmene úrokovej sadzby dochádzalo v súlade so zmluvou a zmeny boli klientovi oznamované. Návratnosť úveru bola zabezpečená zmluvami o záložnom práve z 15. novembra 1993, ktorou boli dané do zálohu nehnuteľnosti k. ú. E., zapísané na LV č. XXXX, nehnuteľnosti k. ú. L. zapísané na LV č. XXX a nehnuteľnosti k. ú. J. zapísané na LV č. XXX. Pohľadávka z tejto zmluvy bola čiastočne uspokojená a nesplatený úver ostal zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam k. ú. J. zapísaným na LV č. XXX.

- Medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/ bola dňa 29. júla 1994 uzatvorená úverová zmluva (druhá úverová zmluva - pozn. odvolacieho súdu), ktorou žalobca poskytol pôvodnému žalovanému 1/ strednodobý úver vo výške 1 800 000,- Sk s dohodnutou úrokovou sadzbou 21 % ročne, ktorý mal byť splatený do 20. júna 1998 polročnými splátkami po 337 728,- Sk, splatnými 20. decembra 1994 až 20. júna 1998. K zmenám úrokových sadzieb dochádzalo v súlade so zmluvou. Návratnosť úveru bola zabezpečená zmluvou o záložnom práve z 1. augusta 1994, ktorou boli dané do zálohu nehnuteľnosti k. ú. Výhodná zapísané na LV č. XXX.

- Medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/ bola dňa 9. marca 1995 uzavretá úverová zmluva (tretia úverová zmluva - pozn. odvolacieho súdu), na základe ktorej poskytol žalobca pôvodnému žalovanému 1/ úver vo výške 3 500 000,- Sk s dohodnutou úrokovou sadzbou 19,50 % ročne, ktorý mal byť splácaný mesačnými splátkami po 143 945,- Sk k 20. dňu mesiaca. K zmene úrokových sadzieb dochádzalo v súlade so zmluvou. Návratnosť úveru bola zabezpečená zmluvou o záložnom práve z 10. marca 1995, ktorou boli dané do zálohu nehnuteľnosti k. ú. J. zapísané na LV č. XXX.

- Medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/ bola dňa 10. októbra 1995 uzatvorená úverová zmluva (štvrtá úverová zmluva - pozn. odvolacieho súdu), ktorou žalobca poskytol pôvodnému žalovanému 1/ úver vo výške 2 000 000,- Sk s dohodnutou úrokovou sadzbou 19,50 % ročne, ktorý mal byť splatený do 20. apríla 1999 mesačnými splátkami vo výške 65 178,- Sk. K zmene úrokových sadzieb dochádzalo v súlade so zmluvou. Návratnosť úveru bola zabezpečená zmluvami o záložnom práve z 20. októbra 1995, ktorými boli založené nehnuteľnosti k. ú. J. zapísané na LV č. XXX, k. ú. J. zapísané na LV č. XXX a k. ú. H. zapísané na LV č. XXX.

3.1. Pohľadávky vyplývajúce z úverových zmlúv boli zabezpečené aj ručením zo strany žalovanej (pôvodnej žalovanej 2/), a to v prípade prvej úverovej zmluvy zmluvou o ručení z 15. novembra 1993, v prípade druhej úverovej zmluvy zmluvou o ručení z 1. augusta 1994, v prípade tretej úverovej zmluvy zmluvou o ručení z 10. marca 1995 a v prípade štvrtej úverovej zmluvy zmluvou o ručení z 10. októbra 1995.

3.2. V konaní mal krajský súd za preukázané, že dlžník porušil zmluvné podmienky dohodnuté v jednotlivých zmluvách o úvere, keď žalobcovi riadne a včas nesplácal dohodnuté splátky, pričom celkový dlh po čiastočnom späťvzátí predstavuje istinu 307 962,43 eur a úrok z omeškania vo výške 116 254,04 eur.

4. Krajský súd skonštatoval, že podpísaním zmlúv o ručení sa žalovaná zaviazala pohľadávku žalobcu uspokojiť, ak ju neuspokojí dlžník, pričom mal za preukázané aj splnenie podmienky vyplývajúcej z ustanovenia § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď žalobca písomne vyzval dlžníka na splnenie dlhu a rovnako tak vyzval na splnenie dlhu aj žalovanú ako ručiteľku, pričom na základe znaleckého posudku č. 100/2014 vypracovaného Ústavným súdneho inžinierstva v Žiline bolo preukázané, že podpisy na ručiteľských zmluvách sú pravými podpismi žalovanej. Keďže pravosť podpisov žalovanej na ručiteľských zmluvách bola ustálená znaleckým posudkom, krajský súd nevyhovel návrhu žalovanej na odročenie pojednávania za účelom predloženia súkromného znaleckého posudku.

4.1. K tvrdeniu žalovanej, že sa nevie vyjadriť k správnosti kapitalizovanej výšky úrokov z omeškania, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasila, súd prvej inštancie uviedol, že ide o účelovú námietku žalovanej, v ktorej neuviedla, v čom má spočívať nesprávnosť výpočtu, keď od 14. augusta 2017 - kedy jej bolo doručené čiastočné späťvzatie žaloby - do termínu pojednávania uplatnené úroky nenamietala.

4.2. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že úverové zmluvy a ručiteľské zmluvy boli podpísané, finančné prostriedky na základe nich boli poskytnuté, úvery neboli podľa zmluvných podmienok splácané. Keďže uplatnený nárok vyplýval z platne uzatvorených zmlúv, nebolo podľa jeho názoru potrebné skúmať, či je uplatnený nárok v súlade s morálkou a dobrými mravmi. K predloženému listu žalobcu z 29. septembra 2003 adresovanému správcovi konkurznej podstaty pôvodného žalovaného 1/ krajský súd uviedol, že z neho vyplýva podanie správy správcu konkurznej podstaty banke o stave konkurzného konania. Na základe správy o stave konkurzného konania správca konkurznej podstaty navrhol banke vzdať sa záložného práva na rodinný dom a pozemky v H. Banka týmto listom oznámila, že bude s návrhom súhlasiť za predpokladu, že dostane od manželov N. do 31. októbra 2003 sumu 2 000 000,- Sk a po splnení tejto podmienky banka nebude už ďalej pokračovať v konaní o zaplatenie 9 473 740,- Sk s príslušenstvom proti D. N. ako ručiteľke. Z obsahu tohto listu však podľa krajského súdu nevyplýva, že by v ňom žalobca špecifikoval výšku pohľadávky na 2 000 000,- Sk, ako tvrdila žalovaná. K zaplateniu uvedenej sumy pritom ani nedošlo.

4.3. Úvery neboli dlžníkom riadne a včas splácané, čím v súlade so zmluvnými podmienkami úroky z omeškania prekročili uplatnenú istinu. K čiastočnému uspokojeniu došlo len na základe predaja založených nehnuteľností, keď žalobca započítal toto plnenie na úroky, istina úverov nebola zaplatená. Keďže výška úrokov z omeškania značne prevýšila istinu, po čiastočnom späťvzátí uplatnené úroky nebolo podľa krajského súdu možné považovať za neprimerané, či uplatnené v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 307 962,43 eur a úrok z omeškania v sume 116 254,04 eur.

5. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dňa 14. novembra 2019 odvolanie žalovaná, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaná v odvolaní namietala, že jej súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

6. Odvolateľka namietala právne posúdenie uplatneného nároku, keď zmluvy o ručení predložené žalobcom boli uzatvorené podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň aj podľa § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené sa mal uplatnený nárok posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a nie podľa Obchodného zákonníka. V nadväznosti na to žalovaná uviedla, že k zmluve o ručení nie je pripojená žiadna úverová zmluva, ktorá by na ňu odkazovala, nie je

dostatočne jasne, určite a zrozumiteľne vyjadrené, čo predstavuje pohľadávku zabezpečenú ručením, v dôsledku čoho je ručenie neplatné pre jeho neurčitost'.

6.1. Zároveň žalovaná uviedla, že ručenie zaniklo z dôvodu zániku hlavného záväzku zo zmlúv o úvere medzi žalobcom a úverovým dlžníkom podľa § 575 Občianskeho zákonníka z dôvodu nemožnosti plnenia, kde nemožnosť plnenia je spôsobená konkurzným konaním na osobu úverového dlžníka, ktorý po speňažení celého majetku fyzickej osoby - podnikateľa zanikne bez právneho nástupcu.

6.2. Podľa odvolateľky sa krajský súd vôbec nezaoberal tým, že na majetok pôvodného žalovaného 1/ bol dňa 13. apríla 2000 vyhlásený konkurz, pričom jedným z následkov vyhlásenia konkurzu je to, že žalobca mal prihlásiť svoju pohľadávku z úverových zmlúv vrátane príslušenstva vo výške ku dňu vyhlásenia konkurzu v konkurznom konaní. Keďže ručenie je akcesorický záväzok a je viazaný na tzv. hlavný záväzok dlžníka voči veriteľovi, nemôže veriteľ od ručiteľa požadovať viac, ako môže požadovať od dlžníka. V prejednávanej veci bola priznaná žalobcovi vyššia suma, než akú mohol žiadať od úverového dlžníka, keďže mu boli priznané aj úroky a úroky z omeškania aj po 13. apríli 2000, v dôsledku čoho krajský súd vec nesprávne právne posúdil. V tejto časti je rozhodnutie zároveň arbitrárne, nakoľko sa konajúci súd nevysporiadal s tvrdením jej právneho zástupcu na pojednávaní - na ktorom bol vyhlásený rozsudok - ktorý sa nevedel vyjadriť k správnosti kapitalizácie príslušenstva pohľadávky. Súhlas žalovanej s čiastočným späťvzatím žaloby nemožno podľa jej presvedčenia stotožňovať s tým, že v zostávajúcej časti uplatnený nárok uznáva.

6.3. Žalovaná taktiež namietala, že uplatnený nárok nebolo možné priznať, nakoľko ho považuje za rozporný s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázala na list žalobcu, ktorým oznámil správcovi konkurznej podstaty pôvodného žalovaného 1/, že ak obdrží od pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej sumu 2 000 000,- Sk, nebude pokračovať v predmetnom spore. Túto písomnosť však žalobca odvolateľke nezaslal, hoci jeho povinnosťou bolo zasielať akékoľvek písomnosti, ktoré sa týkajú výšky dlžnej pohľadávky aj ručiteľovi. Pri výkone záložného práva na rodinný dom a pozemky v H. X. v roku 2011 získal žalobca výnos 82 652,52 eur, teda sumu vyššiu, ako uviedol v liste z 29. septembra 2003. Takéto konanie žalobcu nemôže požívať právnu ochranu, a to aj s poukazom na to, že v súčasnosti by bola žalovaná posudzovaná ako spotrebiteľka.

6.4. Záverom odvolateľka namietala nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie pri zamietnutí jej návrhu na doplnenie dokazovania predložením vlastného grafologického posudku, pretože znalecké dokazovanie bolo realizované ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom krajským súdom nebola poučená o svojich procesných právach a o sudcovskej koncentrácii konania.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej z 9. decembra 2019 navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

7.1. K jednotlivým odvolacím námietkam žalobca uviedol, že záväzkový vzťah medzi ním a úverovým dlžníkom vznikol na základe zmlúv o úvere uzavretých podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré sa v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka účinného v čase ich uzavretia považujú za tzv. absolútne obchodné záväzkové vzťahy. Z uvedeného dôvodu sú aj ručiteľské záväzky žalovanej obligátorne podriadené právnemu režimu obsiahnutému v tretej časti Obchodného zákonníka. Preto nemôže obstať argumentácia žalovanej o občianskoprávnom charaktere jej ručiteľských záväzkov. Taktiež nemôže podľa žalobcu obstať tvrdenie žalovanej o neurčitosti ručiteľských zmlúv, keďže v predmetnom spore preukázal poskytnutie finančných prostriedkov úverovému dlžníkovi, platné uzavretie úverových zmlúv s úverovým dlžníkom a ručiteľských zmlúv so žalovanou, porušenie povinnosti úverového dlžníka splácať poskytnuté úvery a realizovanie písomných výziev úverovému dlžníkovi a žalovanej na splnenie dlhu. Obsah ručiteľských záväzkov je pritom dostatočne vymedzený presnou identifikáciou úverového dlžníka, číslom a dňom uzavretia úverových zmlúv a výškou poskytnutých finančných prostriedkov.

7.2. Za bezpredmetné označil žalobca tvrdenie odvolateľky, že hlavný záväzok zanikol z dôvodu nemožnosti plnenia pre vyhlásenie konkurzu na majetok úverového dlžníka. Subjektívna nemožnosť splnenia záväzku zo strany dlžníka nevytvára objektívne neprekonateľnú prekážku úhrady záväzkov z úverových zmlúv ručiteľom. Obstať nemôže ani námietka o zákaze úročenia pohľadávky po vyhlásení konkurzu na majetok úverového dlžníka, nakoľko žiadne ustanovenie zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) nevyklučuje ďalšie úročenie pohľadávky, ktorá bola uplatnená v konkurznom konaní. Za dôsledok vyhláseného konkurzu možno považovať iba vylúčenie príslušenstva

prihlásených pohľadávok, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu, z uspokojenia v konkurze s poukazom na znenie ustanovenia § 100 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Vyhlásenie konkurzu na majetok úverového dlžníka neovplyvnilo ručiteľské záväzky žalovanej a ani ďalšie úročenie pohľadávok.

7.3. Pokiaľ žalovaná v odvolaní argumentovala listom adresovaným správcovi konkurznej podstaty úverového dlžníka z 29. septembra 2003, žalobca ním iba reagoval na návrh správcu, aby sa vzdal svojho záložného práva. Navyše doposiaľ žalovaná neuhradila dobrovoľne ani časť záväzku, keďže inkasovanie výťažku z výkonu záložného práva nemožno stotožňovať s dobrovoľnou úhradou žalovanej, resp. náhradou za prípadné vzdanie sa záložného práva žalobcom. Za jediné konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, možno podľa žalobcu označiť konanie žalovanej v predmetnom spore, ktorým sťažuje judikovanie legitímne uplatneného nároku.

7.4. K námietke žalovanej, že krajský súd zamietol jej návrh na vykonanie dokazovania predložením súkromného znaleckého posudku, žalobca uviedol, že závery znaleckého posudku č. 100/2014 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline sú jednoznačné, že podpisy na ručiteľských zmluvách sú pravými podpismi žalovanej. Predmetná námietka tak podľa žalobcu predstavuje šikanózný výkon práva, ktorý s poukazom na čl. 5 Základných princípov Civilného sporového poriadku nepožíva právnu ochranu. Nad rámec uvedeného žalobca poukázal na to, že žalovaná pri vypracovaní znaleckého posudku neposkytla žiadnu súčinnosť, keďže posudok bol vypracovaný za súčinnosti žalobcu a orgánov štátnej správy. Navyše žalovaná v liste z 9. mája 2013 oznámila súdu, že nedisponuje originálmi zmlúv ani iných listín z rozhodného obdobia pre požiar rodinného domu. Je tak zrejmé, že žalovaná nedisponuje žiadnym komparatívnym materiálom, čo znemožňuje možnosť, aby si zabezpečila vypracovanie súkromného znaleckého posudku.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej podľa ustanovenia § 379 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nebol vo veci daný ani dôležitý verejný záujem, zohľadňujúc znenie ustanovenia § 390 C.s.p., dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, keďže smeruje proti vecne správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

9. V rozhodovanej veci sa žalobca domáha voči žalovanej ako ručiteľke zaplata pohľadávky vyplývajúcej z úverových zmlúv, ktoré žalobca uzatvoril s úverovým dlžníkom, pričom jednotlivé poskytnuté úvery neboli úverovým dlžníkom riadne a včas splnené.

10. Predmetný spor je predmetom meritórneho odvolacieho prieskumu zo strany najvyššieho súdu druhýkrát, preto v úvode v nadväznosti na zistenie, či krajský súd v napadnutom rozsudku postupoval v súlade s právne záväzným názorom, ktorý vyslovil odvolací súd v kasačnom uznesení, a teda či pri svojom rozhodovaní rešpektoval zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 391 ods. 2 C.s.p., poukazuje na závery vyslovené v skoršom rozhodnutí, a to v uznesení z 22. augusta 2011, sp. zn. 3Obo/182/2010, v ktorom odvolací senát uviedol, že „záver o podpísaní zmluvy o ručení žalovanou ku každej úverovej zmluve zmluvu o ručení, ktorým prevzala záväzok zaplatiť dlh z úverovej zmluvy, ak ho nezaplatí dlžník, zatiaľ nemá podklad vo vykonanom dokazovaní. Ručenie podľa § 303 Obchodného zákonníka vzniká jednostranným úkonom, ktorým budúci ručiteľ vyhlási veriteľovi, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplní určitý záväzok. Vyhlásenie musí mať písomnú formu. Požiadavka písomnej formy vždy vyžaduje podpis toho, kto úkon robí. V občianskom súdom konaní vo všeobecnosti platí, že každý musí preukázať svoje tvrdenia. Žalobca pohľadávku uplatňuje z titulu ručenia, musí preto preukázať, že žalovaná skutočne urobila ručiteľské vyhlásenie. Keďže vyhlásenie musí mať písomnú formu musí preukázať, že žalovaná listinu, ktorá vyhlásenie obsahuje, aj podpísala. Musí teda okrem iného preukázať, že podpis na ručiteľskej listine pochádza od žalovanej.

Žiada sa prisvedčiť záveru súdu prvého stupňa, že ručiteľské zmluvy (okrem spornosti podpisu na nich) netrpia formálnymi nedostatkami, ktoré by spôsobovali ich neplatnosť. Listiny sú označené ako zmluvy o ručení a odkazujú na ustanovenie § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka i na ustanovenie § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Úprava obsahu úkonu, na základe ktorého vzniká ručenie, je v Obchodnom

zákonníku v podstate rovnaká ako v Občianskom zákoníku. Keďže ručením sa zabezpečuje záväzok z úveru, ktorý je tzv. absolútnym obchodom (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákoníka), sa aj zabezpečenie takéhoto záväzku podľa § 261 ods. 4 Obchodného zákoníka spravuje Obchodným zákoníkom. Listiny, z ktorých sa vyvodzuje ručiteľský záväzok a práva a povinnosti zo zabezpečovacieho vzťahu z nich vzniknutých, sa bez ohľadu na dvojaký poukaz na zákonné ustanovenie, spravujú príslušnými ustanoveniami Obchodného zákoníka. Znenie listín dostatočným spôsobom individualizuje záväzok, za ktorý ručiteľ preberá ručenie (deň uzavretia úverovej zmluvy, výška úveru a evidenčné číslo, pod ktorým je úver u žalobcu vedený). Okrem toho každá z listín obsahuje aj osobitné písomné potvrdenie ručiteľa, že bol oboznámený s rozsahom prevzatého ručiteľského záväzku.

K námietke žalovanej o nemožnosti plnenia uvádzanej v odvolaní, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 311 Obchodného zákoníka, podľa ktorého ručenie nezaniká, ak záväzok zanikol nemožnosťou plnenia dlžníka, ak je záväzok splniteľný ručiteľom.“

11. Pokiaľ ide odvolacie námietky žalovanej, možno ich súdu možno aj s ohľadom na uplatnené odvolacie dôvody rozdeliť do piatich častí:

1/ nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie znemožňujúci realizáciu procesných práv žalovanej nevysporiadaním sa s argumentáciou jej právneho zástupcu na pojednávaní, ktorý sa nevedel vyjadriť k správnosti kapitalizácie príslušenstva,

2/ nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, ktoré malo byť naplnené zamietnutím jej návrhu na doplnenie dokazovania predložením súkromného znaleckého posudku,

3/ nesprávne právne posúdenie uplatneného nároku, keď na jej ručiteľský záväzok mal súd prvej inštancie aplikovať ustanovenia Občianskeho zákoníka o ručení a nie Obchodný zákoník,

4/ nesprávne právne posúdenie, pokiaľ ide o zánik hlavného záväzku z dôvodu nemožnosti plnenia zo strany úverového dlžníka a,

5/ nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu rozporu uplatneného nároku s dobrými mravmi.

12. Pokiaľ ide o námietku žalovanej týkajúcu tvrdeného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý jej mal znemožniť realizáciu jej patriacich procesných práv, odvolací súd uvádza, že k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu sa rozumie taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

12.2. Aby bol naplnený predmetný odvolací dôvod (a aby bola daná dôvodnosť podaného odvolania), musí súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu, napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

13. Predmetná odvolacia námietka žalovanej podľa názoru odvolacieho súdu nemôže obstať. Rozsudok súdu prvej inštancie nie je možné považovať za arbitrárny, hoci nesprávne poukázal na súhlas žalovanej s čiastočným späťvzatím žaloby. Súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby nie je možné automaticky stotožniť s uznaním zvyšku záväzku. Na druhej strane však odvolací súd uvádza, že tvrdením právneho zástupcu žalovanej o tom, že sa nevie vyjadriť k správnosti kapitalizácie úrokov, sa krajský súd nemusel vôbec zaoberať.

13.1. Predmetné tvrdenie právneho zástupcu žalovanej je totiž neurčité a vôbec z neho nevyplýva, že uplatnený nárok v časti kapitalizovaného príslušenstva pohľadávky spochybňuje, resp. popiera. Výplýva z neho len nevedomosť právneho zástupcu žalovanej.

13.2. Odvolací súd pritom poukazuje na znenie ustanovenia § 151 C.s.p., v zmysle ktorého skutkové tvrdenia strany, ktorá protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (ods. 1). V odseku 2

predmetného ustanovenia je uvedený spôsob, akým musí strana poprieť skutkové tvrdenia protistrany, čo znamená, že je povinnosťou strany uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Žalovaná (resp. jej právny zástupca) predmetným spôsobom nepostupovali, keďže neuviedli žiadne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvolať čo i len pochybnosť o správnosti výšky uplatneného úroku z omeškania, preto je nevyhnutné považovať skutkové tvrdenie žalobcu ohľadne uplatneného úroku z omeškania a jeho preukázania za nesporné, ktoré nie je možné prehodnocovať v štádiu odvolacieho konania.

13.3. V nadväznosti na tvrdenie žalovanej, že žalobca od nej ako ručiteľky požadoval viac, než ako mohol požadovať od dlžníka (a súd prvej inštancie predmetné plnenie priznal), odvolací súd dáva do pozornosti, že z obsahu odvolania nie je vôbec zrejmé, v akom rozsahu mala byť žalovaná zaviazaná na plnenie, ktoré by presahovalo jej ručiteľský záväzok. Bolo povinnosťou odvolateľky, aby uviedla, v akom rozsahu malo byť podľa jej presvedčenia žalobcovi priznané plnenie prevyšujúce rozsah jej ručiteľského záväzku. Z obsahu tejto námietky je však zrejmé, že vyhlásením konkurzu na majetok úverového dlžníka podľa jej presvedčenia zaniká právo veriteľa na úroky z omeškania po vyhlásení konkurzu. Predmetné tvrdenie žalovanej však nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a/ ZKV - ktorým sa spravoval aj konkurz vyhlásený na majetok úverového dlžníka - sú z uspokojenia vylúčené úroky z pohľadávok veriteľov vzniknutých pred vyhlásením konkurzu, ak prirástli v čase od vyhlásenia konkurzu. Uvedené znamená, že príslušenstvo pohľadávky, ktoré prirástlo k prihlásenej pohľadávke po vyhlásení konkurzu nie je možné uspokojiť len v rámci konkurzného konania, samotný hmotnoprávny nárok veriteľa na úroky z omeškania, ktoré prirástli v čase po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, vyhlásením konkurzu nezaniká, a môže sa domáhať uspokojenia tohto nároku napr. voči ručiteľovi, ktorý vyhlásil veriteľovi, že ho uspokojí, ak svoj záväzok (v danom prípade vyplývajúci z úverových zmlúv) nesplnil úverový dlžník.

14. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj odvolaciu námietku žalovanej, ktorou vytýkala súdu prvej inštancie nedostatky, ktorých sa mal dopustiť pri vykonaní dokazovania, pokiaľ ide o nevyhovenie jej návrhu na doplnenie dokazovania predložením súkromného znaleckého posudku.

14.1. Odvolací súd poukazuje na to, že v súlade s právne záväzným názorom vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajský súd na návrh žalobcu nariadil znalecké dokazovanie za účelom zistenia, či podpisy na ručiteľských zmluvách patria žalovanej, pričom zo znaleckého posudku č. 100/2014 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline vyplynul záver, že sporné podpisy sú pravými podpismi žalovanej. Odročenie pojednávania za účelom vypracovania nového znaleckého posudku by v okolnostiach rozhodovanej veci bolo nadbytočné a rovnako tak by bolo nadbytočné nové znalecké dokazovanie. Súd prvej inštancie tak podľa názoru odvolacieho súdu nevybočil z rámca úvahy pri rozhodovaní, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 C.s.p.

14.2. Nad rámec uvedeného považuje odvolací súd za nevyhnutné uviesť, že návrh žalovanej na doplnenie dokazovania predložením súkromného znaleckého posudku možno hodnotiť ako jej obštrukčné konanie s cieľom spôsobiť prieťahy v už tak neprímerane dlho trvajúcim súdnom spore (v čase rozhodovania odvolacieho súdu prebieha predmetný spor už 24. rok), ktoré s poukazom na znenie čl. 5 Základných princípov Civilného sporového poriadku nemôže požívať právnu ochranu. Predmetný záver odvolacieho súdu vychádza z toho, že:

- žalovanej bol znalecký posudok č. 100/2014 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline doručený dňa 15. mája 2014 spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nemu v lehote 15 dní od jeho doručenia. Napriek tomu sa žalovaná k znaleckému posudku vôbec nevyjadrila a taktiež vôbec nespochybnila závery v posudku vyslovené. Za spochybnenie záverov vyslovených v znaleckom posudku nemožno považovať prosté vyjadrenie žalovanej na pojednávaní uskutočnenom dňa 18. septembra 2019, že trvá na tom, že predmetné listiny nepodpísala;
- žalovaná - ak by v skutočnosti mala záujem predložiť súkromný znalecký posudok - mala od 1. júla 2016 (od kedy zákon považuje súkromný znalecký posudok za dôkaz rovnocenný znaleckému posudku vyžiadanému súdom) do 18. septembra 2019 (t. j. viac ako 3 roky) dostatočný priestor, aby si dala vypracovať súkromný znalecký posudok a aby ho predložila súdu;
- žalovaná pri vypracovávaní znaleckého posudku neposkytla znalcomi takmer žiadnu súčinnosť, keď nepredložila požadované listiny s odkazom na požiar rodinného domu, z čoho je zrejmé, že vypracovanie súkromného znaleckého posudku by bolo nemožné pre neexistenciu porovnávacích materiálov s

podpismi žalovanej z rozhodného obdobia.

14.3. Záverom k predmetnej námietke uvádza, že z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by dôvodom zamietnutia návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania bola aplikácia sudcovskej koncentrácie konania. Rovnako tak nemôže obstať tvrdenie odvolateľky, že za účinnosti Civilného sporového poriadku nebola poučená o svojich procesných právach, nakoľko krajský súd takúto povinnosť nemal s poukazom na znenie ustanovenia § 160 ods. 3 písm. b/ C.s.p., keďže žalovaná je v spore zastúpená advokátom.

15. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s tvrdením žalovanej, že krajský súd nesprávne aplikoval na rozhodovanú vec ustanovenia Obchodného zákonníka o ručení.

15.1. Predovšetkým odvolací súd poukazuje na to, že zmluva o úvere predstavuje absolútny obchod v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia úverových zmlúv (v súčasnosti sa jedná o ustanovenie § 261 ods. 6 písm. d/ - pozn. odvolacieho súdu), v zmysle ktorého sa ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka upravujúce obchodné záväzkové vzťahy (vrátane zabezpečenia záväzkov, napr. ručením) bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Pokiaľ ide o zabezpečenie záväzkov (zmluvná pokuta, ručenie, banková záruka, uznanie záväzku), Obchodný zákonník v ustanovení § 261 ods. 4 (v súčasnosti sa jedná o ustanovenie § 261 ods. 7 - pozn. odvolacieho súdu) výslovne zakotvil, že právne vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v (obchodných) záväzkových vzťahoch, sa spravujú treťou časťou Obchodného zákonníka. Uvedené závery pritom uviedol odvolací súd v predchádzajúcom kasačnom uznesení (v uznesení z 22. augusta 2011, sp. zn. 3Obo/182/2010). Skutočnosť, že žalovaná ich napriek jednoznačnému zneniu právnej úpravy odmieta akceptovať, nemôže byť spôsobilá zmeniť právny názor odvolacieho súdu.

15.2. Len pre úplnosť - aby bolo mimo akýkoľvek pochybnosti o charaktere právneho vzťahu - odvolací súd poukazuje na to, že žalobca (podnikateľský subjekt) poskytol úver úverovému dlžníkovi ako podnikateľskému subjektu (fyzickej osobe - podnikateľovi) na účely podnikania. Preto podľa názoru odvolacieho súdu je jednoznačné, že úverovými zmluvami bol medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/ ako úverovým dlžníkom založený obchodný záväzkový vzťah, na ktorý sa v prípade komplexnosti právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku aplikujú výlučne ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka. V takom prípade neprichádza do úvahy aplikácia Občianskeho zákonníka.

16. Z uvedeného tak vyplýva, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako ručiteľkou je nevyhnutné posudzovať podľa ustanovení § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že na ručiteľských zmluvách sú okrem ustanovení § 303 a nasl. Obchodného zákonníka uvedené aj ustanovenia § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka, je pre vyššie vyslovený záver irelevantná.

16.1. Aplikácia ustanovení § 303 a nasl. Obchodného zákonníka o ručení vyplýva priamo z vyššie uvedenej právnej úpravy (§ 261 ods. 4 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia úverových zmlúv a aj ručiteľských zmlúv). Okrem toho podporne odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 303 Obchodného zákonníka je kogentným ustanovením, od ktorého sa nemožno odchýliť. Od predmetného ustanovenia sa nemožno odchýliť, čo okrem iného znamená, že na ručenie záväzku vyplývajúceho z obchodného záväzkového vzťahu (viď § 261 a § 262 Obchodného zákonníka), si nemožno dohodou vylúčiť aplikáciu ustanovenia § 303 a zároveň si dohodnúť aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka o ručení.

16.2. Odvolací súd preto konštatuje, že právny vzťah založený ručením ako akcesorický vzťah k hlavnému záväzku (k záväzku z úverovej zmluvy) sa spravuje rovnakým právnym režimom, akým sa spravuje hlavný (zabezpečený záväzok). Ak zabezpečený záväzok je záväzkom, na ktorý sa aplikujú ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka, rovnakým právnym režimom sa spravuje aj ručiteľský (akcesorický) záväzok. Ako vyplýva aj z vyššie uvedeného, je vylúčené „štiepenie“ právnych režimov v takom zmysle, aby sa hlavný záväzok spravoval ustanoveniami tretej časti Obchodného zákonníka a ručiteľský záväzok ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Preto odvolací súd dopĺňa, že je nedôvodné tvrdenie odvolateľky, že by v súčasnosti bola považovaná za spotrebiteľku, keďže takéto postavenie by mohla mať ako ručiteľka len v prípade, že by samotná úverová zmluva bola spotrebiteľskou zmluvou (t. j. v situácii, kedy by dlžník bol spotrebiteľom), čo však v rozhodovanej veci nenastalo.

16.3. Žalovaná nedôvodne namietala aj neurčitosť ručiteľských zmlúv. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na záver vyslovený v uznesení z 22. augusta 2011, sp. zn. 3Obo/182/2010, z ktorého vyplýva, že znenie listín dostatočným spôsobom individualizuje záväzok, za ktorý ručiteľ preberá ručenie

(deň uzavretia úverovej zmluvy, výška úveru a evidenčné číslo, pod ktorým je úver u žalobcu vedený). Okrem toho každá z listín obsahuje aj osobitné písomné potvrdenie ručiteľa, že bol oboznámený s rozsahom prevzatého ručiteľského záväzku. Na predmetnom závere vo veci rozhodujúci senát odvolacieho súdu zotrúva a nevidí rozumný dôvod, aby zaujal odlišné stanovisko, o to viac v situácii, keď odvolateľka neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť platnosť ňou podpísaných ručiteľských listín.

17. Úspech nemožno priznať ani argumentácii odvolateľky, že jej ručenie zaniklo z dôvodu zániku hlavného záväzku s odkazom na ustanovenie § 575 Občianskeho zákonníka.

17.1. Odvolací súd opätovne zvyrazňuje záver vyslovený vyššie (viď bod 16.2. vyššie), a to, že v predmetnej veci je potrebné prednostne aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a predovšetkým ustanovenie § 311 ods. 2, na ktoré poukázal odvolací súd už v uznesení z 22. augusta 2011, sp. zn. 3Obo/182/2010, podľa ktorého ručenie však nezaniká, ak záväzok zanikol pre nemožnosť plnenia dlžníka a záväzok je splniteľný ručiteľom alebo pre zánik právnickej osoby, ktorá je dlžníkom.

17.2. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatuje, že záväzok žalovanej poskytnúť žalobcovi plnenie namiesto úverového dlžníka nezanikol ani vtedy, ak by zanikol záväzok úverového dlžníka pre nemožnosť plnenia týmto dlžníkom.

17.3. Okrem už vysloveného záveru odvolací súd uvádza, že celá argumentácia odvolateľky v tejto časti je absurdná. Aj pokiaľ ide o žalovanou uvádzané ustanovenie § 575 Občianskeho zákonníka, musí ísť o objektívnu nemožnosť plnenia, samotná nemajetnosť úverového dlžníka nepredstavuje dôvod zániku v zmysle predmetného ustanovenia. Tvrdenie žalovanej, že zrušením konkurzu na majetok fyzickej osoby - podnikateľa tento zanikne bez právneho nástupcu, nemá oporu v zákone. Spôsobilosť fyzickej osoby na práva a povinnosti vzniká narodením a zaniká smrťou, a to aj vtedy, ak fyzická osoba sa stala účastníkom zmluvných vzťahov ako podnikateľ a následne ukončila podnikateľskú činnosť (obdobne viď aj 3Obdo/1/2019).

18. Žalovaná v odvolaní nedôvodne namietala aj rozpor žalobcom uplatneného nároku s dobrými mravmi.

18.1. Rozpor s dobrými mravmi videla odvolateľka v tom, že žalobca v liste z 29. septembra 2003 oznámil správcovi konkurznej podstaty úverového dlžníka (pôvodného žalovaného 1/), že ak mu úverový dlžník a žalovaná uhradia sumu 2 000 000,- Sk, nebude pokračovať v predmetnom spore, pričom v roku 2011 získal výkonom záložného práva vyššiu sumu, než bolo uvedené v predmetnom liste, a to sumu 82 652,52 eur.

18.2. Predmetnú argumentáciu považuje odvolací súd za zavádzajúcu, nakoľko žalovaná účelovo vytrhla z kontextu jednu vetu z predmetného listu, pričom absolútne opomenula jeho zostávajúci obsah, na čo správne poukázal aj žalobca vo svojom vyjadrení.

18.3. Z listu z 29. septembra 2003 jednoznačne vyplýva, že žalobca sa vzdá svojho záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve úverového dlžníka a žalovanej, a že voči žalovanej nebude pokračovať v súdnom konaní, za predpokladu, že úverový dlžník a žalovaná mu uhradia v termíne do 31. októbra 2003 sumu 2 000 000,- Sk. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetná podmienka (t. j. úhrada sumy 2 000 000,- Sk v termíne do 31. októbra 2003) splnená nebola a ani žalovaná jej splnenie netvrdila. Skutočnosť, že žalobca získal pri výkone záložného práva o osem rokov neskôr vyššiu sumu, než v roku 2003 požadovaná suma 2 000 000,- Sk je pre posúdenie prípadného konania žalobcu v rozpore s dobrými mravmi irelevantná.

18.4. O prípadnom konaní žalobcu v rozpore s dobrými mravmi by bolo možné uvažovať jedine v tom prípade, ak by mu v termíne uvedenom v jeho liste z 29. septembra 2003 žalovaná (prípadne úverový dlžník) poskytla plnenie vo výške 2 000 000,- Sk a v predmetnom spore by naďalej pokračoval napriek jeho vyhláseniu, že v ňom pokračovať nebude. Takáto situácia však - ako už bolo uvedené vyššie - nenastala. Žalovaná navyše napriek svojmu platnému záväzku voči žalobcovi neposkytla žiadne dobrovoľné plnenie, keď k čiastočnému uspokojeniu žalobcu došlo výlučne v dôsledku výkonu záložného práva.

19. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného (viď body 15. až 18. vyššie) dospel k záveru, že žalovaná

v odvolaní nedôvodne vytýkala krajskému súdu, že vec nesprávne právne posúdil.

20. Odvolací súd konštatuje, že konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (viď bod 13. vyššie), nebola preukázaná ani dôvodnosť tvrdeného odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p. (viď bod 14. vyššie) a zároveň krajský súd vec správne právne posúdil (viď bod 19. vyššie).

20.1. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie z 18. septembra 2019, č. k. 14Cb/2116/1996-548 ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

21.1. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ a b/ C.s.p.).

Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.